

РЕШЕНИЕ

№ 2388

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 27.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8482** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] Магазин 19, представлявано от А. В. К. – управител, представлявано от процесуален представител адв. П., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, Адрес - [населено място], [улица], с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1, вр. чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, с която са предявени главен иск 1/.искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от сумата от 15 449.46 лв. (петнадесет хиляди четиристотин четиридесет и девет лева и четиридесет и шест стотинки), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили от обявено за нищожно решение за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023г., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба пред административния орган - директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място], и акцесорен иск 2/. За заплащането на законна лихва върху обезщетението в размер на 525.47 лв. (петстотин двадесет и пет лева и четиридесет и седем стотинки), изчислена от датата на окончателната отмяна на акта (26.05.2023 г.) до датата на предявяване на исковата молба (31.08.2023 г.), и 3/иск за заплащането на законната лихва върху обезщетението от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане. Претендират се съдебно-деловодни разноски в исковото производство по Списък.

Ответникът - Национална агенция за приходите, представлявано от юрк. А., в отговора, в съдебно заседание и писмена защита, изцяло оспорва исковите претенции като неоснователни. Счита за недопустима, а в условията на евентуалност за неоснователна исковата претенция за заплащане на размера на ДДС по главния иск, доколкото той подлежи на приспадане и е приспаднал като данъчен кредит по ЗДДС, което води до недоказаност на исковите претенции за акцесорните иски за мораторна и законна лихва. В този смисъл, иска се от съда да остави без уважение исковата молба в цялост. Претендира съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-Прокурор Тони Петрова изразява становище за основателност на исковата молба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, а се установява и от приетите по делото доказателства, че: На „Стилвест“ ЕООД е проведена ревизия, започнала със ЗВР № Р-22221021005283-020-001/ 15.09.2021г., с предмет: установяване на отговорност за ДДС по реда на чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС за невнесени задължения на „А. С. М. България“ ЕООД, приключила с издаването на Ревизионен акт № Р-22221021005283-091-001/13.06.2022г., с който са определени задължения за данъчни периоди м. 05 и м. 06.2021 г. РА е обжалван по административен ред и с Решение № 1361 от 26.08.2022г. на Директора на дирекция „ОДОП“ – С., същият е отменен изцяло като незаконосъобразен.

С искане за прихващане или възстановяване от дружеството е поискано да бъде възстановена или прихваната недължимо платената сума по РА и е посочена банкова сметка за възстановяването ѝ. С А. № П-22221422155156-004-001/30.09.2022г. е определено от приходната администрация възстановяване на недължимо платената сума в размер на 2 222 674.49 лв., ведно със съответстващата лихва за забава в размер на 205 613.84 лв. Сумата в размер на 2 222 674.49 лв. е възстановена ефективно по сметката на дружеството. А. впоследствие е изменен с Решение за поправка на А. № П-22221422175231-134-001/05.10.2022г., е отказано възстановяване на дължимата лихва за забава в размер на 205 613.84 лв.

Решението за поправка на А. № П-22221422175231-134-001/05.10.2022 г. е обжалвано от дружеството по административен ред и с Решение № 1952/ 13.12.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С. същото е обявено за нищожно.

Във връзка с необходимостта от изготвяне на жалба срещу Решението за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023г., ревизираното дружество /Ищец/ се свързва с Адвокатско съдружие „Т., И., Н. и съдружници“, на което възлага защитата си по административен ред пред НАП.

За извършената услуга по изготвяне на жалба срещу Решението за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023г. до директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] е издаден фактура № 1959/ 21.03.2023 г. за сумата от 15 449.46 лв. Тази фактура е надлежно заплатена по банков път на същия ден - 21.03.2023 г., приложени по настоящото дело. По делото е приложена и изготвена жалба от адвокатското дружество вх. № 53-06-3213 на 24.03.2023 г. по описа на ТД на НАП – [населено място].

С Решение № 690 от 26.05.2023г. на Директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] решение за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023 г. е

обявено за нищожно. В резултат на последното решение е издаден А. № П-22221423142725-004-001/09.08.2023г., с който сумата за възстановяване или прихващане е окончателно прихваната с други изискуеми задължения на „Стилвест“ЕООД.

По делото е прието заключение на ВЛ Е. К., неоспорено от страните и кредитирано от съда като обективно и компетентно. От заключението по ССЧЕ, се установява, че процесната Фактура № [ЕГН] от 21.03.2023 г. издадена от Адвокатско сдружение „Т., И., Н. и съдружници“, е отразена в счетоводните регистри на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, по следните счетоводни сметки:

№ на фактура	Дата на фактура	Основание за издаване на фактурта	Данъчна основа			Стойност
			Стойно ст	Дт	Кт	
[ЕГН]	21.3.2023	юридическа услуга	12 874.55	6025	401	2 574.91

Стойността на фактура № [ЕГН] от 21.03.2023г. издадена от Адвокатско сдружение „Т., И., Н. и съдружници“, е отразена в счетоводните регистри на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, като същата е реално заплатена въз основа на платежно нареждане и извлечение по сметка от Ц. АД - Клон Централно управление, като са взети следните счетоводни записвания:

№ на фактура	Дата на фактура	Основание за издаване на фактурта	Сума по фактура	Платена сума	Дата на плащане	Дт	Кт
[ЕГН]	21.3.2023	юридическа услуга	15 449.46	15 449.46	21.3.2023	401	5035

Преведената сума за заплатен адвокатски хонорар по фактура № [ЕГН] от 21.03.2023г. издадена от Адвокатско сдружение „Т., И., Н. и съдружници“ е отчетена като текущ разход в счетоводните регистри на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД. ВЛ посочва, че съгласно Общите разпоредби на Националните счетоводни стандарти: “Разход е намалението на икономическите изгоди през отчетния период под формата на изходящи парични потоци или намаление на активи, или увеличение на пасиви, което води до намаление на собствения капитал.” Направеният разход по фактура № [ЕГН] от 21.03.2023г. е намалил икономическите изгоди на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД през отчетния период 2023г. под формата на изходящ паричен поток, което води до намаление на собствения капитал, респективно може да се направи извод, че със същия е намалено имуществото на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД. По поставения Въпрос № 3, ВЛ дава заключение, че съгласно приложимите норми и счетоводни записвания, разходът с който е намалено имуществото на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, по предоставената услуга е в размер на 12 874,55 лева.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

С оглед на така установената фактическа обстановка, искът е допустим. Ищецът разполага с активна процесуална легитимация за неговото предявяване. Ответникът

разполага с пасивна процесуална легитимация по смисъла на чл. 205 от АПК. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Закона за Националната агенция за приходите, агенцията е юридическо лице. Съдът е местно и родово компетентен за валидно разглеждане на иска по смисъла на общите правила на чл. 132 и 133, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Исковите се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ. Според чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и / или бездействия. За да бъде ангажирана отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или на длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, в резултат на което е причинена вреда. Тази вреда трябва да е пряка и непосредствена последица от акта, действието или бездействието на орган или на длъжностно лице. При липса на някой от тези елементи на фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за доказване на предпоставките за ангажиране на отговорността е изцяло на ищеца.

От представените в хода на съдебното производство доказателства безспорно се установява, че на ищецът „Стилвест“ ЕООД е проведена ревизия, започнала със ЗВР № Р-22221021005283-020-001/ 15.09.2021г. , с предмет: установяване на отговорност за ДДС по реда на чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС за навнесени задължения на „А. С. М. България“ ЕООД, приключила с издаването на Ревизионен акт № Р-22221021005283-091-001/13.06.2022г., с който са определени задължения за данъчни периоди м. 05 и м. 06.2021 г. РА е обжалван по административен ред и с Решение № 1361 от 26.08.2022г. на Директора на дирекция „ОДОП“ – С., същият е отменен изцяло като незаконосъобразен.

С искане за прихващане или възстановяване от дружеството е поискано да бъде възстановена или прихваната недължимо платената сума по РА и е посочена банкова сметка за възстановяването ѝ. С А. № П-22221422155156-004-001/30.09.2022г. е определено от приходната администрация възстановяване на недължимо платената сума в размер на 2 222 674.49 лв., ведно със съответстващата лихва за забава в размер на 205 613.84 лв. Сумата в размер на 2 222 674.49 лв. е възстановена ефективно по сметката на дружеството. А. впоследствие е изменен с Решение за поправка на А. № П-22221422175231-134-001/05.10.2022г., е отказано възстановяване на дължимата лихва за забава в размер на 205 613.84 лв.

Решението за поправка на А. № П-22221422175231-134-001/05.10.2022 г. е обжалвано от дружеството по административен ред и с Решение № 1952/ 13.12.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С. същото е обявено за нищожно.

Във връзка с необходимостта от изготвяне на жалба срещу Решението за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023г., ревизираното дружество /Ищец/ се свързва с Адвокатско съдружие „Т., И., Н. и съдружници“, на което възлага защитата си по административен ред пред НАП. За извършената услуга по изготвяне на жалба срещу Решението за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023г. до директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] е издаден фактура № 1959/

21.03.2023 г. за сумата от 15 449.46 лв. Тази фактура е надлежно заплатена по банков път на същия ден - 21.03.2023 г., приложени по настоящото дело. По делото е приложена и изготвена жалба от адвокатското дружество вх. № 53-06-3213 на 24.03.2023 г. по описа на ТД на НАП – [населено място].

С Решение № 690 от 26.05.2023г. на Директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] решение за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023 г. е обявено за нищожно. В резултат на последното решение е издаден А. № П-22221423142725-004-001/09.08.2023г., с който сумата за възстановяване или прихващане е окончателно прихваната с други изискуеми задължения на „Стилвест“ЕООД.

Съдът приема, че ищецът не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не е било налице нецаконсъобразно- нищожно А., отменено в хода на административното производство, въз основа на предприетите активни действия на жалбоподателя, чрез наемането на адвокатско дружество за изготвяне на жалба и представителство в хода на административното обжалване.

От тази гледна точка вредите-заплатен адвокатски хонорар, се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и намаляването на имуществото на ищеца е в следствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, предизвикано именно от издаването на този акт. Обстоятелството, че адвокатската защита при обжалването на акт на приходната администрация по административен ред не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения ревизионен акт.

Съгласно приетото в мотивите на Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017г. по тълкувателно дело № 2/2016г. на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни административни актове, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ. В мотивите на посоченото тълкувателно решение на ВАС е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия – пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал – нито в ЗОДОВ, нито в чл. 51 от действащия ЗЗД, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. ЗЗД, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. Неразделната взаимовръзка между издадения административен акт и потърсената от дружеството – адресат адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – дружеството не би потърсило адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден

ревизионен акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт, тъй като обжалването на този акт е законово установено и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган, още повече, че в настоящия случай при издаването на акта на приходната администрация, обжалването му по административен ред пред директора на дирекция „ОДОП“ е задължително, за да може актът да бъде обжалван по съдебен ред, съгласно чл. 156, ал. 2 от ДОПК.

И в практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81 / 27.01.2006 г. по гр. д. № 23 / 2005 г. на IV – то гражданско отделение, в Решение № 129 / 25.07.2005 г. по гр. д. № 2439 / 2003 г. на същото отделение на ВКС е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите“. Основавайки се на това разбиране, гражданските съдилища и ВКС безпротиворечиво приемат като вреди по смисъла на чл. 45 от ЗЗД, във връзка с чл. 51 от ЗЗД платените от гражданин с телесно увреждане хонорари за преглед и лечение от лекар и зъболекар, платените от собственик на увредена вещ хонорари за нейното възстановяване от съответен специалист, и други подобни, макар и да няма законово задължение да бъде потърсено съдействие от специалист в съответната област. Това е така, тъй като се приема, че разходите за хонорари на тези специалисти са неотменно свързани с увреждането, че без тяхна помощ увреденото лице не би се справило адекватно с последиците от това увреждане, и че те са породени единствено и само от това увреждане, и ако те не беше налице, те не биха били направени. В съдебната практика се приема, че причинната връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. Ангажирането на адвокатска защита е израз на нормалната грижа на лицето за неговите права и интереси. В този смисъл е и безпротиворечивата константна практика на ВКС (така например Решение № 248 / 4.06.2009 г. по гр. д. № 4808 / 2007 г. на III – то гражданско отделение; Решение № 355 / 03.08.10 г. по гр. д. № 1651 / 2009 г. на III – то гражданско отделение; Решение № 126 / 10.05.2010 г. по гр. д. № 66 / 2009 г. на IV – то гражданско отделение; Решение № 586 / 16.05.2011 г. по гр. д. № 1486 / 2009 г. на III – то гражданско отделение; Решение № 781 / 30.11.2010 г. по гр. д. № 511 / 2010 г. на IV – то гражданско отделение и други).

Извършените разноски за адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред съставлява претърпяна вреда за ревизирувания субект, намираща се в пряка причинна връзка с отменения незаконен акт на административния орган, защото те са типична, нормално настъпваща и необходима последица от незаконосъобразния ревизионен акт и защитата, която се е наложила срещу него именно поради незаконосъобразната административна дейност (дейност на администрацията). В случая възнаграждението е платено за изготвянето на жалба и представителство при

оспорването акта по административен ред като е безспорно, че същото е и реално заплатено по Фактура № [ЕГН] от 21.03.2023г. издадена от Адвокатско сдружение „Т., И., Н. и съдружници“, по банков път и е надлежно и законосъобразно отразено в счетоводните регистри на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД.

Не е спорно между страните, че платеното възнаграждение не е възстановено на страната, която е била принудена да направи този разход, поради незаконосъобразната дейност на администрацията, която страна своевременно я е намерила за такава и оспорила по надлежния ред. Следователно е доказана връзката между отменения административен акт и вредата, представляваща платените разноски за процесуални действия в производството за отмяната му.

Настоящият състав намира за необходимо да посочи, че разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждение за адвокат. За да се докаже извършеното плащане в случая са представени като доказателства договор за правно обслужване, фактури и платежни нареждания, поради и което настоящият състав намира, които са безспорно установени като надлежно платени и осчетоводени от заключението на ВЛ по приетата ССЧЕ.

Същевременно, обаче съдът намира, че главният иск за заплащане обезщетение на вреди е частично основателен и макар и да е допустимо искането за заплащане на ДДС, върху размера на процесната фактура, то е неоснователно, доколкото е безспорно установено, че с оглед счетоводното осчетоводяване на същата и справка в публичния регистър за регистрираните по ЗДДС лица, както ищеца, така и адвокатското дружество са регистрирани за целите на ДДС. От същото следва, че дружеството-ищец е имало право и е ползвало данъчен кредит за посочения ДДС в размер на 2 574,91 лева по фактура №1959/21.03.2023г. Същата фактура е с право на пълен данъчен кредит, и ищецът е приспаднал размера по него от своите ДДС задължения съответно със справката-декларация по чл. 125 от ЗДДС за данъчен период м.03/2023 г. С оглед на което искът се явява частично неоснователен и следва да се отхвърли за сумата на ДДС в размер на 2 574,91 лева по фактура №1959/21.03.2023 г., която сума не е вреда по смисъла на ЗОДОВ, защото е стойност на данъчен кредит, ползван от ищеца. Това безспорно е установено и от ВЛ по Заключението по ССЧЕ, което изрично посочва, че разходът с който е намалено имуществото на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, по предоставената услуга е в размер на **12 874,55** лева и това е стойността на вредата, подлежаща на обезщетение по главния иск по смисъла на ЗОДОВ. С оглед основателността в установения размер се явяват и акцесорните икове за лихви, в размер на мораторна лихва в размер на 437.94 лв., изчислена от публичния електронен калкулатор за изчисление на размера на законни лихви за периода от 26.05.2023г. до 31.08.2023г. /датата на депозиране на исковата молба/ и иска за заплащане на законна лихва от датата на подаване на иска-31.08.2023г. до окончателното му заплащане.

По изложените съображения, съдът намира, че са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1 ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди, представляващи платените от него разноски за адвокатски хонорар в размер

на реално претърпяна вреда в размер на 12 874,55 лева и искът следва да бъде отхвърлен за горницата над този размер, както и да бъдат уважени исковите претенции по акцесорните искове за лихви в доказания размер върху главницата и да бъдат отхвърлени над същия.

С оглед изхода от правния спор и направено искане за разноси по списък, съдът следва да присъди разноси в полза на ищеца в размер на 2 500лв., като съобрази осъдителната и отхвърлителната част на иска, чрез прихващане, в т.ч. ДТ, възнаграждение за ВЛ и адвокат по Списък.

По изложените съображения и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 63-ви състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] Магазин 19, представлявано от А. В. К., сумата от **12 874,55 лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили от обявено за нищожно решение за поправка на А. № П-22221423040543-134-003/13.03.2023г., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба пред административния орган -Директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място], като ОТХРЪЛЯ като неоснователен иска за горницата над 12 874 .55 лв. до пълния предявен размер от 15 449.46 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, да заплати на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] Магазин 19, представлявано от А. В. К. сумата от **437.94 лева**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата от 12 874,55 лева, за периода от 26.05.2023г. до 31.08.2023г., като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над 437.94 лева, до пълния предявен размер от 525.47 лв.,

ведно със Законната лихва за забава върху сумата от главницата от 12 874,55 лева и мораторната лихва от 437.94 лева, считано от датата на депозиране на исковата молба-31.08.2023г. до окончателното и заплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, да заплати на „СТИЛВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] Магазин 19, представлявано от А. В. К., сумата от 2500 лева, представляваща направените по настоящото дело разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: